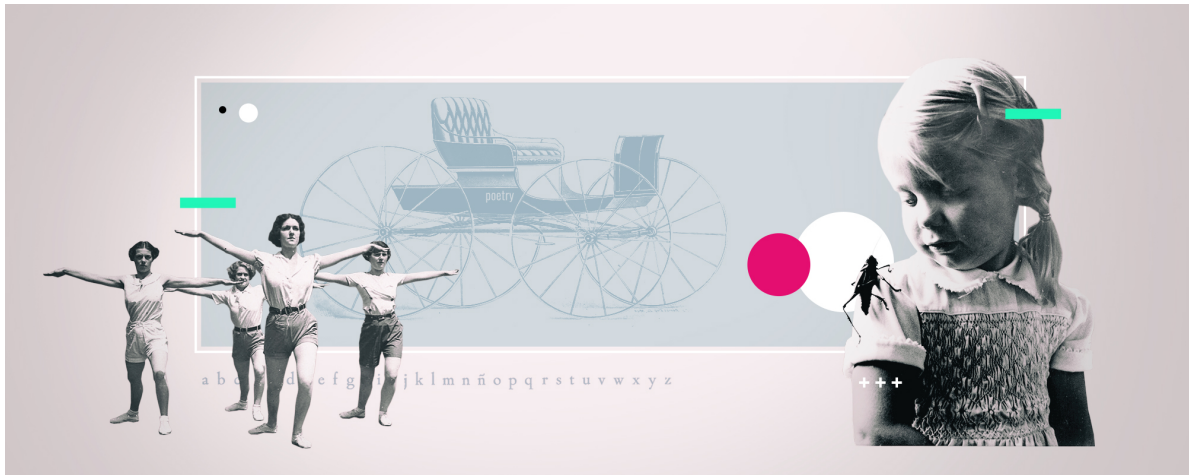

ANTOLOGIA POÈTICA FEMINISTA

Blanca Llum Vidal: embafeu-vos d'amor

Blanca Llum Vidal

“Mentre l’original hebreu del *Càntic dels càntics* és una torrentada de veus que no indica els pronoms ‘ell’ i ‘ella’, les traduccions s’han entestat a fer que aquest sigui un amor a dues bandes, només. A *Aquest amor que no és u* miro de desfer l’exclusivitat entre Salomó i Sulamita i de posar al centre l’esquerda que representa la inclusió d’un tercer element: la discordança, la pluralitat, la política”.

V

He entrat a la Causa de l’heura,
 aquària meva, espurna meva,
 esportello l’ametlla i busco l’ungüent,
 em bec el vi ranci, m’envio el pa sec,
 li dic visca a la gata i llegeixo el maldit.

Toqueu, companys, taqueu,
 embafeu-vos d’amor i amb amor esmusseu-vos.

Se m’atansa la son, la sinestèsia es desperta:
 la mà del meu amic com una festa saura.

Obre’m, batalla meva, antiga meva,
 airada meva, tu, la lliberta,
 que tinc els noms escampats

i la contrada dispersa.

Fugen els punts de la recta.
Les paral·leles reculen.
El cos geomètric no ha previst ni la selva ni el corc
ni el contraban de rosades.

L'amic és invent, meridians, discontinu.
Truca a la porta i jo la vull també a ella.

M'aixeco i li obro
i té els gossos a punt i el faig entrar per darrere.
Animals violents d'una història feliç
es rebolquen convulsos.

Voldria aclarir-li que la fulla és beneita,
que és el mànec qui impera, que el que sega és la mà.
Voldria mostrar-li l'estria i baratar-li una mula
per la consciència d'un díctic,
però tira pel dret
i em desencaua i m'acubo.

Volia estranyar-me del cos de la lletra,
dels cossos fent cos en rotllana,
del llop de la mare, del pop que diu 'pare'.
Volia escapar-me i he topat amb els guardes del feu
---tinyetes de llengua, vestals de vestals, carrabiners.

Amigues del món, de la frontera,
si trobeu la gasela torneu-li el desert
i digueu-li que és ella,
qui multiplica el combat i arrecera.

I què té el teu antílop,
de bassiot marinera, bel·ligerant giradissa,
que té l'arrel tan extensa,
que és molt més que un amant,
que amb tan poc significa?

El meu amic fa triangle amb els dits
i em talmuda la nit sense ritu ni prec.
Si el seu cap retorna a la rosa, recupera ningú.
En els seus rinxols, que devien remoure
com insolenta glicina o com cinc llibres primers,
jo no hi era ---i naixia.
Els seus ulls són teringa d'insomnis
i, arrimats a la pèrdua,
són cristall, són alè.
Les seves galtes resisteixen la culpa
---se la miren de prop, l'avien a lloure.
Els seus llavis arranquen els nos de la creu
i els arremoren per dins i els esbajoquen.
Els seus braços tremolen segurs

quan recullen el poll que no troba la lloca.
 Que en té ben bé prou amb deixar que l'empaitin
 ho ha concebut des del ventre.
 Les seves cames van fent:
 és el vertigen qui corre.
 Apareix si se'n va
 i només torna en gerundi.
 Solidària amb l'origen incert,
 la seva boca desnia i desborda.
 Perquè mai res no serà nostre,
 va dir l'amic; i el nostre amor, va dar-me,
 el nostre amor com un gólem.

(Aquest amor que no és u, Ultramarinos, 2018)

Si Palau i Fabre s'agafa a la sabata per parlar del seu cor i d'una masculinitat que, volent-se
 lliure, no es mira les dones com a subjectes igualment lliures, en aquest poema m'agafa a la
 patata per parlar d'una relació amb la feminitat que, talment un tubercle que grilla,
 canvia d'estat i de forma.

La sabata

*He donat el meu cor a una dona barata.
 Se'm podria a les mans. Qui l'hauria volgut?
 En les escombraries una vella sabata
 fa el mateix goig i sembla un tresor mig perdut.*

*Totes les noies fines que ronden a ma vora
 no han tingut la virtut de donar-me el consol
 que dóna una abraçada, puix que l'home no plora
 pels ulls, plora pel sexe, i és amarg plorar sol.*

*Vull que ho sàpiguen bé les parentes i amigues:
 Josep Palau no és àngel ni és un infant model.
 Si tenien de mi una imatge bonica,
 ara jo els n'ofereixo una de ben fidel.*

*No vull més ficcions al voltant de la vida.
 Aquella mascarada ha durat massa temps.
 Com que us angunieja que us mostri la ferida,
 per això deixo encara la sabata en els fems.*

Josep Palau i Fabre

La patata

No he donat el meu cor ni sóc cara o barata.
Si es podreix a les mans, què puc fer-ne de nou?
Al racó més tot sol hi ha una amorfa patata
que m'ensenya com grilla, que tot gira i es mou.

Seré fina o abjecta, seré rude o subtil;
tant si faig o desfaig, no vindré a consolar-te:
no seré allò que vols ni de preu ni d'estil,
que ser un cos o ser crossa, enderroca i afarta.

Que ho entenguin per fi els parents i els senyors:
puc fer d'ocell, de peix, de microbi o de mul,
puc ser el món que tremola, puc ser el clot de les pors,
prò no el nom que m'imposis ni a la cara ni al cul.

Que vinguin ficcions ben arran de la vida,
que, així, encarcerada, ennuega i remata.
Com que esteu avesats a contreure'ns la mida,
em declaro deforme i he triat la patata.

(Amor a la brega, Pagès Editors, 2018)

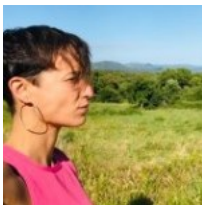
Tan bonic i tan negre

Donant per fet que les relacions humanes i el desig més que no pas repartir-se, es multipliquen, aquest poema pretén posar en entredit la institucionalització de l'alternativa i del marge. Un marge i una alternativa, entenc, que, per no ésser devorats pel poder i la norma, haurien de maldar per fer-se escàpols a qualsevol mena de definició.

No li clavis les dents.
No li regalis la pau.
No li cantis la pena que tens
ni a la cara ni enlloc.
No li diguis finestres.
No li diguis t'espero.
No li diguis l'infern
ni exactament el contrari.
No li diguis que penses
que perquè no et deia res
pensaves que sí,
que es va invertir un precipici,
que es van engabiar molts ocells
i que un règim va caure.
No li piquis la porta.

No li doblis cervells.
No li apagueis el foc.
No li facis un nus.
No li preguntis si la por li ha marxat
o si la por se li escampa.
No li vegis misteri.
No li assenyalis cavalls
ni un futur galopant.
No li mesuris el mal.
No li ensenyis quant pesa
el que dius i el que no.
No li donis verins.
No li donis ferides.
No li rimis dos verbs.
No li vinguis amb flors
que s'esclafen per viure.
No li esquerdis l'esquerda.
No li ballis fiblons.
No li parlis del món
que tremola si el veu.
No li parlis de tant.
No li parlis d'un cel
ple de vols i de bales
ni del cel tan bonic de tan negre.
No li exageris la set.
No li recordis que plou
ni si la pluja és petita
ni si la petita és la mort.
Escriu-li només,
i fes-ho distret, descarat,
descarnat i directe,
que l'amor prefixat
ni t'agrada ni no,
però que sempre t'ha fet
una mica de mandra.

(*Amor a la brega*, Pagès Editors, 2018)

Blanca Llum Vidal

Blanca Llum Vidal és escriptora i filòloga. Va néixer l'any 1986 a La Barceloneta. Sempre que pot fa niu a Felanitx: un lloc d'anarquia i de pletes. Quan es va matricular a Biologia, li van dir que era una mula de mal ferrar. Al cap d'un any ho va deixar i va començar a estudiar Treball Social i Filologia Catalana. Actualment, està acabant un Màster a Filosofia amb una tesina sobre *Thomas l'Obscur* de Maurice Blanchot. Ha traduït, amb Arnau Pons, *El dolor* de Marguerite Duras. També ha editat els contes de Víctor Català i s'ha encarregat de fer una antologia de l'assaig feminista de Maria Aurèlia Capmany. Actualment escriu regularment al setmanari de cultura i política *El Temps*. Ha publicat *La cabra que hi havia*, *Nosaltres i tu*, *Homes i ocells*, *Visca!*, *Punyetera flor*, *Maripasoula* (crònica d'un viatge a la Guaiana francesa), *Aquest amor que no és u / Este amor que no es uno* (traducció de Berta García Faet) i *Amor a la brega*.